

Pytanie prejudycjalne

Czy prowadzona samodzielnie działalność polegająca na transporcie organów i próbek pochodzących od ludzi do szpitali i laboratoriów stanowi dostarczanie organów ludzkich, krwi i mleka ludzkiego zwolnione z podatku od wartości dodanej na podstawie art. 13 część A ust.1 lit. d) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1997 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku? ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy) w dniu 1 lipca 2009 r. — SEYDALAND Vereinigte Agrarbetriebe GmbH & Co. KG przeciwko BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH

(Sprawa C-239/09)

(2009/C 220/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SEYDALAND Vereinigte Agrarbetriebe GmbH & Co. KG

Strona pozwana: BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy § 5 ust. 1 zdanie drugie i trzecie Flächenerwerbsverordnung, wydanego w wykonaniu § 4 ust. 3 pkt 1 Ausgleichsleistungsgesetz jest zgodny z art. 87 WE w zakresie, w jakim jeżeli istnieją referencyjne wartości gruntów użytkowych i pastwisk w danym regionie, wartość gruntów jest oceniana na ich podstawie (referencyjne wartości regionalne są publikowane przez federalnego ministra finansów w Bundesanzeiger)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechthof te Amsterdam (Niderlandy) w dniu 3 lipca 2009 r. — Albron Catering B.V. przeciwko FNV Bondgenoten, John Roest

(Sprawa C-242/09)

(2009/C 220/41)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechthof te Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Albron Catering B.V.

Strona pozwana: FNV Bondgenoten, John Roest

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2001/23/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z art. 3 ust. 1 zdanie 1 przejście praw i obowiązków na przejmującego ma miejsce jedynie wówczas, gdy zbywający przejmowane przedsiębiorstwo jest również formalnym pracodawcą zainteresowanych pracowników, czy też zamierzona w dyrektywie ochrona pracowników skutkuje tym, że przy przejściu przedsiębiorstwa spółki produkcyjnej należącej do grupy prawa i obowiązki związane z pracownikami świadczącymi pracę na rzecz tego przedsiębiorstwa przechodzą na przejmującego, jeżeli cały personel grupy jest zatrudniony w (należącej również do tej grupy) spółce trudniącej się administrowaniem personelu, występującej jako centralny pracodawca?
- 2) Jak brzmi odpowiedź na drugą część pytania pierwszego, jeżeli wskazani w nim pracownicy wykonujący pracę na rzecz przedsiębiorstwa należącego do grupy są zatrudnieni w innej spółce, również należącej do grupy, która nie jest spółką trudniącą się administrowaniem personelu, taką jak spółka opisana w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 6 lipca 2009 r. — Omalet NV przeciwko Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

(Sprawa C-245/09)

(2009/C 220/42)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Omalet NV

Strona pozwana: Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy winien zastosować art. 49 WE w zawisłym przed nim sporze między Rijksdienst voor Sociale Zekerheid a będącym głównym wykonawcą przedsiębiorstwem mającym siedzibę w Belgii, jeżeli w sporze tym wniesiono o zasądzenie od tego przedsiębiorstwa na podstawie art.

30bis § 3 ustawy z dnia 27 czerwca 1969 r. zmieniającej besluitwet z dnia 28 grudnia 1944 r. w sprawie społecznego zabezpieczenia pracowników (w brzmieniu obowiązującym przed wprowadzeniem zmian do tego artykułu przez art. 55 ustawy programowej z dnia 27 kwietnia 2007 r.) jako dłużnika solidarnego części kwot należnych od niezarejestrowanego podwykonawcy mającego siedzibę w Belgii lub jeżeli wniesiono o zasądzenie od przedsiębiorstwa kwoty z tytułu niedopełnienia obowiązku potrącenia na podstawie art. 30 § 4 wspomnianej ustawy?

- 2) (ewentualnie) Czy art. 49 WE stoi na przeszkodzie takiemu uregulowaniu jak zawarte w art. 30bis § 3 i § 4 belgijskiej ustawy z dnia 27 czerwca 1969 r. zmieniającej besluitwet z dnia 28 grudnia 1944 r. w sprawie społecznego zabezpieczenia pracowników (w brzmieniu obowiązującym przed wprowadzeniem zmian do tego artykułu przez art. 55 ustawy programowej z dnia 27 kwietnia 2007 r.)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 7 lipca 2009 r. — SIA Pakora Pluss przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-248/09)

(2009/C 220/43)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Pakora Pluss.

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można przyjąć, że zostały spełnione formalności eksportowe w rozumieniu [załącznika IV, rozdział 5] pkt 1 aktu o przystąpieniu, w przypadku gdy dokonano zgłoszenia załadunku lecz nie wykonano czynności, o których mowa w art. 448 rozporządzenia nr 2454/93 ⁽¹⁾ (niemiecki organ celny nie doręczył w odpowiedni sposób łotewskiemu organowi celnemu wniosku przedsiębiorstwa żeglugowego)?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy w przypadku takim, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, można uznać, że przepisy, które regulują procedurę celną (rozporządzenie nr 2913/92 ⁽²⁾ oraz rozporządzenie nr 2454/93) w ogóle nie znajdują zastosowania?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy załącznik IV rozdział 5 pkt 1 aktu o przystąpieniu do Unii Europejskiej należy rozumieć w ten sposób, że w przypadku, gdy dany towar, który jest przewożony w rozszerzonej Wspólnocie, po dokonaniu formalności procesowych nie został dopuszczony do swobodnego obrotu, towar ten nie jest zwolniony z ceł i innych opłat celnych, pomimo iż brak jest wątpliwości co do tego, że towar ten posiada status towaru wspólnotowego?

Innymi słowy, czy dla postępowania przed sądem krajowym decydujące znaczenie ma to, czy zakończono procedurę celną dopuszczenia do swobodnego obrotu?

- 4) Czy podatek od wartości dodanej należy obj. zakresem pojęcia należności celnych przywozowych w rozumieniu art. 4 pkt 10 rozporządzenia 2913/92?
- 5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy obowiązek zapłaty podatku od wartości dodanej, który należy uiścić podobnie jak celne należności z tytułu przywozu towarów, ciąży na głównym zobowiązanym czy też na końcowym odbiorcy towarów? Czy istnieją okoliczności, w których możliwy byłby podział tego obowiązku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s.1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Ringkonnakohus (Republika Estonii) w dniu 7 lipca 2009 r. — Novo Nordisk AS przeciwko Ravimiamet

(Sprawa C-249/09)

(2009/C 220/44)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Tartu Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Novo Nordisk AS

Strona pozwana: Ravimiamet

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 87 ust. 2 dyrektywy 2001/83/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (ze zmianami i uzupełnieniami) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on również cytaty z pism medycznych lub innych prac naukowych, zawartych w reklamie produktu leczniczego skierowanej do osób uprawnionych do jego przepisywania?
- b) Czy art. 87 ust. 2 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (ze zmianami i uzupełnieniami) należy interpretować w ten sposób, że zabrania on publikowania w reklamie produktu leczniczego informacji